

Dk - DIALOG

● Cena 3,- Kč

Pro členy Demokratického klubu zdarma

PŘEDSEDA DEMOKRATICKEHO KLUBU REDAKTORU DK-DIALOGU JOSEFU JANOUŠKOVI

Vážený kolego, milý Pepo,

Tvůj dopis, ve kterém mi sděluješ, že rezignuješ na funkci redaktora Dk-Dialogu, mne opravdu nepotěšil. Nemohu ovšem jinak než uznat důvody tohoto rozhodnutí, které jsou především osobní povahy a týkají se zdravotní situace ve Tvé rodině. Nezbyvá mi tedy nic jiného, než abych Ti za dosavadní činnost redaktora pro klub upřímně poděkoval. Zároveň věřím, že se budeš i nadále aktivit klubu podle svých možností zúčastňovat. Rád bych při této příležitosti připomněl, že jsi vstoupil do Demokratického klubu po jeho legalizaci v roce 1990 jako jeden z prvních, osloven pouze jeho písemnými materiály. Od začátku vydání Dk-Dialogu jsi se účastnil nejprve jeho přípravy a poté jsi byl více než šest let jeho výkonným redaktorem.

Dovol mi zde malé zamyšlení nad obsahem Dk-Dialogu, který jsi významnou měrou ovlivňoval. Dobře jsi pochopil základní ideu Demokratického klubu a v jejím duchu jsi se také rozhodoval, neboť redakce Dk-Dialogu pracuje zcela nezávisle na ostatních orgánech klubu. Je logické, že ne všechny otištěné příspěvky se nutně musí líbit všem členům. Všichni však měli a mají možnost se při zachování základních pravidel slušnosti vyslovit. Jsme pravděpodobně jedinou politickou organizací v Česku, která má pouze jeden základní a jasně formulovaný účel a cíl, kterými jsou ochrana demokracie a podpora rozvoji demokratického režimu. Lze si všimnout toho, že často protichůdné názory, které se objevují na besedách i na stránkách Dk-Dialogu, se netýkají naplňování tohoto cíle. Proto se nelze divit tomu, že jsou často ostře vyhraněné. Ve společenské realitě se totiž setkáváme nejen s problematikou demokracie a demokratického režimu, ale také s širokou paletou speciálních zájmů ekonomických, sociálních, ekologických, kulturních, národnostních aj., jejichž řešení není předmětem programové pozornosti Demokratického klubu, i když diskuse k nim se nemůže vždy zcela vyhnout. V těchto specifických otázkách je vidění každého z nás podmíněno výchovou, zkušeností a ve výsledku příkloněním se k určité ideologii, ať si to často nechceme přiznat.

Přesto si podle toho vybíráme i svou četbu denního tisku nebo sledování rozhlasu a televize. Někdo si např. vybírá Právo a jiný Denní telegraf a je jimi též do značné míry ovlivňován. Sám jsem se již dostal na stránkách Dk-Dialogu do diskuse s Alenou Šubrtovou, neboť některé skutečnosti, které popisuje, vidím v jiném světle. Vždy bych se však zasadil o to, aby její příspěvky, které jsou ostatně výborně napsané, byly otištěny. Předmětem sporu nebyly navíc otázky demokracie a demokratismu. Velmi se mi také nelíbil příspěvek kolegy Vlastimila Hodiny, ve kterém kritizoval bývalého ministra Ladislava Feierabenda (Dk-Dialog 5/1997). Jeho hodnocení jako by přesné informace až příliš připomínají komunistickou propagandu. Zsvěcenější hodnocení bych ponechal historikům, zabývajícím se tímto obdobím. Ladislav Feierabend byl mj. členem londýnské vlády a blízkým spolupracovníkem Edvarda Beneše. Kol. Hodinovi bych moc doporučoval, aby si tři díly jeho Paměti přečetl. Jistě by na něho svůj názor změnil. Jen těchto několik poznámek jsem Ti chtěl sdělit k zamyšlení nad obsahem a funkcí našeho časopisu.

Věřím, milý Pepo, že se brzy potkáme na některé z akcí Demokratického klubu a jestliže Ti to osobní i rodinná situace umožní, že se aktivně zúčastníš činnosti politické komise klubu.

Se srdečným pozdravem Tvůj
Zdeněk Pavlik

RASISMUS JAKO POZŮSTATEK TOTALIT V NÁS

Mamým bylo čekání mnohých na erudované odmítavé reakce antropologů proti výstředkům nacionální nebo rasově motivované nenávisti určitých skupin obyvatelstva ČR vůči našim spoluobčanům Romům či Židům, proti zde pracujícím cizincům s dlouhodobým pobytem anebo i proti turistům.

Předchozí totalitní direktivní restrikce „majitelů pravdy“ se nevyhnula ani antropologii, která byla udržována v okleštěné formě jako výhradně biologická disciplína, protože ta poskytovala žádoucí materiální doklady evoluce. Není divu, že po takové indoktrinaci odborná veřejnost vnímá antropologii jako ryze teoretickou vědu, tudíž mnohým „specialistům“ se jeví nepotřebnou, a že pro laiky je antropologem muž, který se zabývá kostmi. Přitom syntéza antropologie (včetně nevyučované filosofické a biblické antropologie, dosud zapírané etologie, málo vyučované kulturní a sociální antropologie a zamlčované humánní ekologie) má široké možnosti aplikací, o kterých výhradně biologicky zaměřením antropologové snad ani nevědí, natož aby je prosazovali do obecného společenského vědomí a k užívání strukturám státu. Ušlápnutí antropologové mlčí.

Problém Romů byl „řešen“ jako rasový už předminulou totalitou nacionálních socialistů: poslední árijský národ přišedší do Evropy byl prohlášen z nevědomosti, či spíše se zlým úmyslem, za neárijský, a z důvodů asociality byl podroben genocidním strádáním. Devadesátiprocentní vyhlazení Romů v ČR se blížilo hrozivým absolut-

ním číslem mrtvých v důsledku rasově motivovaného násilí proti Židům. Jedno bezpráví proti skupině obyvatel bylo vystřídáno druhým neštěstím: poražení Němci byli odsunuti z území ČSR. O doplnění obyvatelstva v pohraničí se mimo jiné starali repatriční komisaři, kteří verbovali Čechy a Slováky v oblastech, osidlovaných našimi emigranty od druhé poloviny minulého století až do časů první republiky. Jim se přihlásili i Romové z Maďarska a Rumunska coby Slováci. Byli vzati, hodili se! Tenkrát!

Brzy se vynořily a stupňovaly problémy právní, pracovní a sociální, které pramenily z odlišné mentality, kultury a životního způsobu Romů. Nová totalita komunistů nemohla zpočátku zacházet s obětmi fašistické totality stejně, už proto ne, že si teprve „namlouvala“ většinu obyvatelstva libivými hesly o rovnosti všech lidí. Napřed Romům zakázala zákonem kočovat. Pak se měli Romové asimilovat, tj. byli nuceni žít stejně jako my. Když se to nepodařilo brzy (ostatně, jak se to mělo podařit bez poznání zákonitostí tohoto procesu), byli nepsanými úředními praktikami vytlačeni na okraj společnosti. Ze zákona byli později rozptylováni z míst s vysokou koncentrací; ze segregančních osad za vesnicemi byli nadirigováni do center měst, sami nepřipravení Romové mezi stejně nepřipravené české obyvatelstvo. Důsledky byly pochopitelné, rostlo vzájemné nepochopení, nechuť a odpor. Končilo to nucením romských žen ke sterilizaci (na to už zjevně někteří z Romů zapomněli, když tvrdí, že za komunismu jim bylo líp).

Kde se v nás, českých rasistech, vzala ta jistota, že tak, jak žijeme my, je to správné? Snad jsme se všichni měli možnost přesvědčit při porovnání života na Západě, že jistoty našeho životního způsobu nejsou až tak jisté. Určitě v oblasti ekonomické, ale i jiné. A co se týče rasismu, je orientovanému občanu jasné, že soužití majoritních populací s minoritami je problematické skoro ve všech státech světa.

Smůlou Čechů, ale především i Romů byla následnost dvou totalit s odlišnými scénáři vztahů k nim. Druhá, komunistická totalita, se svou základní tezí o rovnosti všech, však praktikovala formální nesmysl, účelově převzatý ze sovětského hierarchismu, že někteří jsou si rovnější. Většina našich občanů, ač jejich ideologii v mnohém nevěřila, pragmaticky odvodila, že lidé z okraje společnosti - staří, invalidé, Romové, trestanci aj. - jsou jim nerovnější. Neuvěřili tedy, že Romové jsou jim rovní, jak jim „lhali“ komunisté, a automaticky převzali indoktrinované tvrzení předchozí totality, nešťastnou shodou okolností fašistické, že Romové jako asociálové brání jejich „rovnému“ rozvoji, případně národní rasové čistotě.

Tak pozůstatek indoktrinovaného myšlení obou totalit je jednou z významných spolupříčin rasových předsudků, které u nás dnes někdy ústí do rasově motivovaných násilných akcí. Nyní jsou provokace zaměřeny proti Romům a Židům, později možná, připustí-li to „dosud nečinná“ státní moc demokratického státu, proti třeba Vietnamcům, Arabům a ... nebo proti jiným skupinám obyvatel, např. proti Moravanům, invalidům či holičům.

Kdy si lidé uvědomí, že všichni jsme jednoho původu? Kdy si řadový obyvatel demokratického státu, jakým zatím jsme i my, uvědomí, že jeho svoboda končí u svobody druhého? Kdy přijmeme fakt, že naše vzájemně se překrývající svobody jsou

prozatím nejspravedlivěji uspořádány a zajištěny demokratickým systémem? Kdy se po pádu totality všichni vnitřně osvobodíme; a to nejen od prožívaných následků jejich předchozích činů, ale i od našeho současného používání jejich manipulativních metod?

Probouzet mohou slova největšího českého antropologa, prof. Jindřicha Matiegky: „Z antropologie možno činit závěry důležité pro život individua a uspořádání lidské společnosti. Variabilita v stavbě tělesné a povaze duševní, a to variabilita přirozená, ale kulturou namnoze stupňovaná vysvětluje nám rozdílnost individuí v lidské společnosti a vysvětluje nám, proč ideál lidský, totiž rovnocennost všech jest navždy nedosažitelný. Z tohoto hlediska musí se lidstvo spřátelit s tím, že budou vždy slabí vedle silných, nadaní vedle nenadaných Podle kvalit musí v každé lidské společnosti jednotlivcům připadati různý úkol na společném díle usnadnění dalšího vývoje a dokonalosti lidstva.“

Nelze křivdit asi řadě spoluobčanů, neboť jejich výhrady vůči Romům často nemusí být motivovány předsudky o barvě kůže. Skutečností však je historicky naučené chameleonství českých rasistů všech stupňů (a nejen jich), kteří svoji skutečnou xenofobii překrývají „ospravedlnitelnějším“ vlastenečtím a ochranným zbarvením zastánců pořádků. Čistě rasistickým směrem by ovšem mohly vyústit slova i činy občanů tak, že by výhodně zjednodušující převzali argumentaci organizátorů a účastníků rasových násilností a provokací, jichž býváme občas svědky. Proto je důležité proti nim rychle uplatnit zákonné tresty za podporu fašismu a rasismu. Stát prostřednictvím pověřeného ministra by měl co nejrychleji jednoznačně stanovit hranice v této oblasti, hranice legální i morální, za které není za žádných okolností ochoten jít, a při každé vhodné příležitosti je ústy svých vrcholných zástupců zdůrazňovat svým občanům, včetně Romů, aby měli jistotu státní ochrany, ale i příslušníkům státních vnitřně represivních složek, aby věděli, jak se mají chovat za různých okolností k násilníkům a obětem.

Mnohorozměrná problematika soužití národností by měla být poznávána a řešena kompletně. Například musí být stanoveny principy (lidské, občanské, kulturní), jež lze extrahovat z ústavy, z listiny lidských práv a svobod a z dokumentů mnohonárodnostních států a mezinárodního soužití. Na jejich základech by měly být rozpracovány varianty návrhů řešení občanské a národnostní identity. Návrhy musí být integračně konfrontovány se zástupci všech komunit, aby mohl být později uskutečňován model svobodného občanského soužití s kulturní tolerancí, který by měl respektovat (a) princip maximální rozrůzněnosti forem a funkcí na bazální úrovni občanů i jejich seskupení a (b) princip stejnosti zájmů občanů i společnosti na vrcholné úrovni, případně podmínky sladění jejich zájmů.

Co kdo zasévá, to sklídí. Povoluje-li náš stát (i strany) národnostní a rasovou diskriminaci na osobní, skupinové a bohužel i na komunální úrovni, setká se určitě se selekčními tlaky před i po integraci do EU. Více než náznaky odsouzení za nedůslednost představitelů státu v této oblasti už nám byly nejednou tlumočeny. Správné fungování demokratické společnosti je indikováno ochranou menších uskupení před

jinými názorovými skupinami a legálními restrikcemi proti násilí. Hlas mnohých občanů bez rasových předsudků by měl zaznít unisono s volenými zástupci lidu a představiteli moci. Rezonanční základnou společného hlasu proti rasismu v nás by měl být antropologický poznatek o stejném původu všech lidí.

Vladimír Sedivý

ZE ŽIVOTA DEMOKRATICKÉHO KLUBU

Do tohoto čísla Dk-Dialogu vkládám pro členy Dk složenku k úhradě členských příspěvků za druhé pololetí roku 1997. Děkuji vám předem za to, že s platbou neotálíte.

František Filaun, hospodář Dk

Další setkání členů a příznivců Dk se koná ve čtvrtek 13. listopadu 1997 v 17 hod. na Právnické fakultě UK v Praze 1, místnost č. 103. Tešíme se na vaši účast.

DISKUSE O ROMSKÉ PROBLEMATICE V NOVÉM BORU

Dne 10. září 1997 se uskutečnila v místnostech Sboru Českobratrské církve evangelické společná diskuse členů Dk a příslušníků Sboru k otázkám integrace minorit do většinové společnosti. Po úvodním slově představitele Sboru Petra Lukáška, který připomenul historické zkušenosti uváděné v bibli (postavení židů ve starověkém Egyptě), seznámil přítomné předseda Dk Zdeněk Pavlík s názory na romskou problematiku tak, jak by měly být prosazovány v demokratické společnosti. Zdůraznil především nutnost přiznání etnické odlišnosti a zároveň vlastní identity Romům včetně péče o jejich jazyk. Jen tak je možno docílit jejich rovnoprávného postavení jako předpokladu pro jejich společenskou integraci, která nemůže být totožná s dříve komunistickým režimem prosazovanou asimilací jednotlivých romských občanů. Takové řešení je ovšem náročné (mj. i finančně) a dlouhodobé. Klade velké požadavky jak na příslušníky minorit, tak na všechny ostatní občany. V pluralitní otevřené demokratické společnosti však představuje jedinou možnou cestu a ve výsledku znamená obohacení celé společnosti. Diskuse, v průběhu které byly vysloveny různé názory, přivedla účastníky besedy k hlubšímu zamyšlení nad danou problematikou.

Radka Pokorná

AD: Z DOPISŮ (DK-D Č. 5/97)

Vážení,

musím reagovat na příspěvek pana Vlastimila Hodiny, který vaše redakce zařadila do časopisu č. 5 mezi dopisy.

Je zřejmé, že pisatel je pamětník, který se zajímá nejen o historii nedávného času, ale umí se i obratně písemně vyjadřovat. Nechci posoudit, v jaké míře je pravdivé svědectví o skutcích pana Feierabenda. Spíše mne zaujal citát starořeckých filozofů „kdo říká lidem lež a nezná pravdu, to je hlupák, ale kdo říká lež a pravdu zná....“

Obviňuje pana kardinála Vlka z vědomé lži. Že, jakoby daruje státu, co církvi nikdy nepatřilo. Lze jej tedy - podle formy a užití citace - zařadit mezi zločince. Pan Hodina je zřejmě již dost starý. Se stářím obvykle přichází zmoudření. Někdy ovšem přichází stáří samo. V tomto případě je doprovází zavlá zášť a zloba. Obludná a schopná jakékoliv lži. Podle něj chrám sv. Víta zamýšlel jeho zakladatel Karel IV. asi jako muzeum, jako kulturák tehdejšího času. Nu, a dovoloval tam bezplatně i církevní obřady. Což by jistě současný vlastník a dědic - stát - měl napravit. Kdyby řekl, že gesto kardinála Vlka je v podstatě vynuceno prostým faktem, že na údržbu tohoto architektonického skvostu církev nemá a nebude mít prostředky, bral bych to jistě jako postřeh realisty.

Naše babička dostala odškodnění za svého bratra, který jako politiký vzešel z platil životem žalářování za „zločin“. Opsal párkrát závěrečnou řeč prezidenta Beneše před jeho úmrtím. Dříve než ji mohl komukoliv předat, jej StB zatkl. Ty peníze věnovala rodina - na počest jeho statečného života - řádu Salesiánů. Jejich posláním je ujmát se bezprizorných dětí a vychovávat z nich poctivé občany. Jistě - rozsah je omezený. Limitovaný finančními možnostmi. A výchova je organizována a vedena v křesťanském duchu. Všechno je jen z darů věřících. Lidé jako pan Hodina jednou přijdou k názoru a stvoří argumenty, podle nichž to také patří státu. Vždyť ty prostředky vlastně jsou jaksi „darem“ státu. Už to bolševik v nedávném čase dokonale předvedl. Pane Hodino, vědomě lžete.

Václav Novák

Z DOPISŮ

Vážená paní tajemnice,

... Obávám se však, že budu muset Vaši nabídku ke spolupráci s politováním odmítnout. Život idealistických levicových intelektuálů není nic pro mne. Jsem totiž rasista, i když ne primitivně primárně fundamentální, ale sekundárně ekonomicko-delikventní (je mi to jedno, jestli je někdo třeba fialový, musí ale na území ČR dodržovat platné zákony a kulturně-historické zvyklosti). Vaše členy řadím právě mezi nepragmatické primární primitivně fundamentální antirasisty, jejichž salónní balady o xenofobii atp. na lidi z praxe působí jako slohová cvičení. Ostatně: primitivní rasismus nelze zakazovat, ten prostě existuje a lze ho úspěšně postihovat běžnými trestně-právními instrumenty.

Nevěřím v nestrannou politiku. Díky politickým stranám může fungovat demokracie, vše ostatní jsou nic víc než nátlakové lobby. Kdo nikdy nebyl ve státní správě, nevedl obchodní firmu, nepůsobil v bance a na kapitálovém trhu a především nezjistil,

že k dispozici jsou jen ti lidé, kteří zde žijí, nemůže dávat vševědoucí spasitelská doporučení. Na člověka jako nejvýznamnějšího dravce na zeměkouli platí především účinné zákonné regulativy a rychlá represe. Funguje-li toto, jsou starosti s morálkou menší, i když morálka je pojem relativní a v různých územních a národnostních celcích po celém světě je různých morálek jako máku. I na našem území kdysi dlouho chutí pojídání nepřátel, čímž chci říci, že vývoj morálky je věcí nadmíru dlouhodobou. Ukázalo se, že vymáhateľné zákony tento vývoj obdivuhodně urychlují.

Přesto činnost Dk pokládám za prospěšnou a přeji co nejméně omylů a co nejvíce úspěchů.

S pozdravem
Jiří Vránek

AD: Z DOPISŮ (JIRÍ VRÁNEK)

Vážený pane inženýre,

... Pokud jde o Váš zajímavý názor na naši činnost, nemyslím si, že je v takovém zásadním rozporu s tím, co si myslíme my. Nedomníváme se však, že patříme mezi „nepragmatické primární primitivně fundamentální antirasisty“. Shodně s vámi se domníváme, že existence politických stran je jednou z nutných podmínek demokracie (viz náš leták Dk je ...), neboť jsou výrazem různých ve společnosti existujících zájmů. Domníváte se však, že politické strany jsou vždy ochotny klást zájem o fungování demokracie nad vlastní zájmy o získání voličské podpory a podílu na moci? Demokracie a demokratismus jsou příliš cennou společenskou hodnotou a jistě si zaslouží, aby existovala organizace, která má za svůj hlavní a v podstatě jediný cíl jejich ochranu, podporu a rozvoj. A takovou organizací chce být Demokratický klub. V žádném případě se nepovažujeme za „nátlakové lobby“, nepochybujeme však o možnosti a nutnosti také nestranné politiky. Musí se každý, kdo se chce k politickým otázkám vyslovovat a své názory prosazovat nutně ztotožnit s některou z existujících politických stran nebo si založit stranu vlastní? Demokratický klub dává platformu své názory vyjádřit a prodiskutovat v kulturním prostředí (víte jistě dobře, že politické otázky se velmi často řeší v hlučné hospodě) a ev. navrhnout stanovisko, které po přijetí předsednictvem Dk rozešle příslušným orgánům. Jinak plně souhlasím s vaším názorem o nutnosti posilování našeho právního citění, kultury a řádu; i v tom vidím posilování demokratismu.

Vážený pane inženýre, nemyslím, že jsem vás svou odpovědí plně uspokojila. Budeme vám však i nadále zasílat Dk-Dialog a věřím, že si svůj názor na Dk postupně upravíte. Budete též samozřejmě vítán na našich pravidelných diskusních setkáních k aktuálním současným politickým otázkám, které jsou také jednou z našich činností a na jiných akcích Dk (informace o nich naleznete v Dk-Dialogu).

S pozdravem
Jitka Jurečková

KDO JE KDO Z DEMOKRATICKÉHO KLUBU (15)

ŠUBRTOVÁ Alena, PhDr, CSc. historička, archivářka, 12. 8. 1935 Dvůr Králové n. L., vdaná, manžel MUDr. Jiří Červený CSc., 2 synové. Nyní v důchodu, nadále spolupracuje s Archivem NM, členka České demografické společnosti při ČSAV od zal. (1964), členka Klubu za starou Prahu. **ST** FFUK, kandidát hist. věd (1968). **VÁŽÍ SI** čestných a statečných lidí bez rozdílu hist. epoch. **ZÁJMY** rodina, historická demografie, krásná literatura, sociální a politické dějiny 18.-20. století. **P** Národní muzeum v Praze od 67, archiv NM, kde zpracovala fondy vědců a politiků 19. a 20. stol. Členka výboru Dk. **POL** nikdy nebyla členkou žádné politické strany, do r. 1989 nesměla zastávat vedoucí funkci. Členství v Dk od 1990. Studie a recenze v čas. Demografie a hist. odb. časopisech (ČNM, Sborník NM, AUC, AČ); spoluaut. vysokoškol. učebnice Základy demografie (1986), Dějiny populačního myšlení a populačních teorií (1989); Inventáře osobních fondů v ANM; popularizace historie v denním tisku, Čs. rozhlasu, RSE. **SA** Bílkova 6, 110 00 Praha 1, tel. 2311563. **PA** Archiv NM, Na Zátorách 6, 170 00 Praha 7.

RYCHETNÍK Luděk, Ing. CSc. vysokoškolský učitel, 14. 9. 1933 Praha, ženatý (1961), manželka Marie Roubalová, 1 syn, 1 dcera. Nyní Lecturer, Universita of Reading, Anglie - operační výzkum a strategické řízení, transformace postsocialistických zemí. **ST** VŠE Praha. **VÁŽÍ SI** TGM od svého mládí, v posledních letech Antonína Švehly, Dr. Cyrila Kampelíka. Z našich současníků Percy Barnevika a řady Čechů a Moravanů. **ZÁJMY** vývoj moderní společnosti a jeho obraz v umění, teologii, chození po kopcích, jóga. **KREDO** uchovat si svobodu ducha a dobře sloužit. **Ž** emigrace celé rodiny v září 1968 do Švýcarska a v lednu 1969 do Anglie. **POL** vždy nestraník, ale podle možností se alespoň snaží zúčastnit debaty o věcech obecných; člen Dk od 1. 10. 1990. **D** učebnice a články. **B** články o vlastnictví a zaměstnaneckých vztazích při transformaci ve studiích, Řím, No 127 (I/1990): 39-56; Politické ekonomii 37, 1990: 525-544, 641-656, 1178-1193; Národním hospodářství 1991, 2: 11-15; EMERGO, Journal of Transforming Economies and Societies (v tisku); "Can Czechs and Slovaks Grow a Negotiated Economy?" in J Hausner, B Jessop, K Nielsen (Eds): Strategic choice and path dependency in post-socialism. Aldershot: Edward Elgar 1995: 230-58. **SA** 21 Rowland Close, Wolvercote, Oxford OX2 89W, Anglie, tel/fax: (+1865) 53761. **PA** Department of Sociology, University of Reading. **PO** Box 218 Whiteknights, Reading RG6 6AA, Anglie, tel: (+1734) 318519, fax: (+1734) 318922, e-mail: Iwsrycht reading.ac.uk.

Vydavatel: Demokratický klub, pošt. příhrádka 663, 111 21 Praha 1

Výkonná redaktorka: Miloslava Kučerková

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím pošt Praha čj. NP 2471/93 ze dne 20. 12. 1993

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. 6759